

Sygn. akt II Ka 188/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Sobieraj

przy udziale Katarzyny Jaśniak prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kole

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2018 r.

sprawy J. W.

oskarżonego czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 222 § 1 k.k. i art. 190 § 1 k.k.

w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole z dnia 28 marca 2018 r.

sygn. akt II K 107/17

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. G. kwotę 516,60 zł tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.
3. Zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Karol Skocki

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 marca 2018 r. Sąd Rejonowy w Kole, w sprawie o sygn. akt II K 107/17 oskarżonego J. W. uznał za winnego ciągu dwóch przestępstw z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 222 § 1 kk i art. 190 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnionych w ten sposób, że:

- w dniu 25 listopada 2016 r. w K. na ul. (...), woj. (...), zamierzał naruszyć nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego - pracownika Ośrodka Pomocy (...) w K. I. K. (1) w ten sposób, że stojąc za biurkiem zamachnął się ręką w kierunku wymienionej osoby, jednakże w wyniku uderzenia w stojący monitor komputera oraz odsunięcia się od biurka funkcjonariusza publicznego, zamierzonego celu nie osiągnął oraz groził jej w ten sposób, że używał słów: „spalę cię i załatwię cię” przy czym wykonał prawą ręką na wysokości swojej szyi gest symbolizujący podcięcie nożem gardła, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia,

- w dniu 25 listopada 2016 r. w K. na ul. (...), woj. (...), zamierzał naruszyć nietykalność cielesną funkcjonariusza publicznego - pracownika Ośrodka Pomocy (...) w K. J. J. w ten sposób, że stojąc na przeciw kobiety zamachnął się ręką w jej kierunku jednakże w wyniku odsunięcia się funkcjonariusza publicznego zamierzonego celu nie osiągnął oraz

groził jej w ten sposób, że używał słów: ciebie w ciągu miesiąca też załatwię, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia,

i za czyny te wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 2 lata.

Ponadto oskarżony na podstawie art. 72 § 1 pkt. 2 kk zobowiązany został do przeproszenia pokrzywdzonych I. K. (1) i J. J. na piśmie w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku oraz na podstawie art. 72 § 1 pkt. 7a kk – do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzonymi I. K. (1) i J. J. w jakiegokolwiek formie i zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 20 metrów za wyjątkiem konieczności załatwienia spraw w Ośrodku Pomocy (...) w K..

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego J. W., zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu ustalenia, iż oskarżony w dniu 25.11.2016r. zamachnął się na I. K. (1) z zamiarem jej uderzenia i w ten sposób usiłował naruszyć nietykalność cielesną oskarżycielki posiłkowej mimo, iż według opisu przebiegu wydarzeń nie wynika, aby z ust oskarżonego przed gestykulacją rękami padły jakiegokolwiek groźby wobec niej, tymczasem forma stadialna usiłowania zgodnie ze stanowiskiem piśmiennictwa będzie zachodziła dopiero wówczas gdy sprawca swoim zachowaniem rozpocznie realizację znamion czynu zabronionego lub zrealizuje już część z nich,

2. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia – art. 424 § 1 pkt. 1 kpk poprzez sporządzenie uzasadnienia orzeczenia niezgodnie z wymogami ustawy, a w szczególności poprzez niewyjaśnienie dlaczego sąd uznał, że wymachiwanie przez oskarżonego rękami zmierzało do celowego uderzenia oskarżycielek posiłkowych: I. K. (1) i J. J. i naruszenia w ten sposób ich nietykalności cielesnej, mimo iż sąd sam zauważa że oskarżony jest osobą schorowaną i sfrustrowaną, a gestykulacja jest cechą jego osobowości i sposobem wyrażania przez niego argumentacji,

3. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia – art. 424 § 1 pkt. 1 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk poprzez nieusunięcie i niewyjaśnienie rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonej I. K., która w zeznaniach w postępowaniu przygotowawczym (k.129-130) podała, iż oskarżony jak tylko wszedł do pomieszczenia to zaczął wykrzykiwać i grozić „spalę cię i załatwię cię” natomiast zeznając w toku rozprawy głównej (k.177) wskazała, iż oskarżony jedynie uchylił drzwi i jak zobaczył że jest sama to pokazał gest przeciągnięcia ręką po szyi a następnie donośnym głosem spytał dlaczego nie zostało wysłane jego odwołanie.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od obu zarzutów ewentualnie o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kole do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Apelacja obrońcy oskarżonego J. W. okazała się bezzasadna.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów zawartych w apelacjach Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów.

Analiza dowodów przeprowadzonych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 kpk, co pozwala w pełni na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Zauważyć należy, iż podnoszony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, noszący nazwę „błąd dowolności”, zgodnie z dotychczasowym orzecnictwem jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen

i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada logice prawidłowego rozumowania.

Błąd taki może być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd.

Wbrew temu, co podnosi apelujący, zdaniem sądu odwoławczego, sąd I instancji przeprowadził prawidłową analizę zebranego materiału dowodowego oraz jasno i konkretnie wskazał podstawy dowodowe dokonanych ustaleń faktycznych, a także wskazał w sposób przekonywujący, dlaczego i w jakim zakresie dał wiarę poszczególnym dowodom, a dlaczego odmówił wiary innym. Co więcej, jest to ocena wszechstronna i zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji mieszczą się w ramach swobodnej oceny dowodów i pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego J. W. sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa tego oskarżonego, głównie w oparciu o zeznania pokrzywdzonych I. K. (1) i J. J. a także R. D..

Nie można przede wszystkim zgodzić się ze skarżącym, iż sąd I instancji błędnie przyjął, że oskarżony zamachnął się na pokrzywdzoną I. K. (1) z zamiarem jej uderzenia i w ten sposób usiłował naruszyć jej nietykalność cielesną, przy czym w twierdzeniu swoim powoływał się na treść uzasadnienia, z którego zdaniem skarżącego nie wynika, aby z ust oskarżonego przed gestykulacją rękami padły jakiegokolwiek groźby wobec niej. Tymczasem, skarżący obrońca nie zauważa, iż zachowanie oskarżonego było agresywne od samego momentu wejścia do pokoju pokrzywdzonej. Już na wstępie, bowiem oskarżony wypowiedział wobec pokrzywdzonej I. K. (1) groźby, że ją „spali i załatwi”, mało tego wykonał gest przeciągnięcia ręką po szyi symbolizujący podcięcie gardła nożem. Natomiast gest taki jest na tyle charakterystyczny i wymowny, iż nie można utożsamiać go z „wymachiwaniem rękoma” w wyniku zdenerwowania oskarżonego, jak próbuje również tłumaczyć takie zachowanie skarżący obrońca.

Sprzeczne również z zasadami doświadczenia życiowego są twierdzenia skarżącego, iż w sytuacji gdy oskarżonego od pokrzywdzonej I. K. (1) dzieliło biurko nie miał on możliwości uderzenia pokrzywdzonej. Wręcz przeciwnie, oskarżony przeglądając akta na biurku pokrzywdzonej, która znajdowała się tuż za tym biurkiem, posiadał swobodną możliwość, by ją dosięgnąć.

Podobnie natarczywe i agresywne zachowanie ze strony oskarżonego J. W. miało miejsce w tym dniu względem drugiej pokrzywdzonej J. J., która po usłyszeniu hałasów z pokoju I. K. (1) udała się do tego pokoju i usiadła za drugim biurkiem. Oskarżony także tą pokrzywdzoną usiłował uderzyć i użył wobec niej gróźb „ty staro babo załatwię cię w ciągu miesiąca”.

Prawidłowej oceny dokonał sąd I instancji w zakresie zeznań złożonych przez pokrzywdzoną I. K. (1). Co prawda rację ma apelujący obrońca, iż pokrzywdzona ta na rozprawie w toku przewodu sądowego początkowo zeznała tylko o geście przeciągnięcia ręką po szyi, jednak następnie na pytanie przewodniczącego dodała ona, że podczas całego zdarzenia oskarżony używał wobec niej gróźb „załatwię cię, zniszczę cię”, a zatem wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego nie można dopatrzeć się rozbieżności w zeznaniach świadka złożonych w toku postępowania przygotowawczego a tych złożonych przed sądem. Zdaniem Sądu Okręgowego przedstawiają one przebieg zdarzeń w sposób tożsamy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Ponadto Sąd Okręgowy w oparciu o przepis § 17 ust. 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kwotę 516,60 zł tytułem nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowanie odwoławczym.

Uwzględniając obecną sytuację majątkową oskarżonego, Sąd odwoławczy stosownie do treści przepisu art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego J. W. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Karol Skocki